

[Madsen-Mygdal.]

min Tale om Organisationernes Virksomhed og Misbrug af Organisationsmagten, at naar jeg ogsaa havde inddraget Pristallet derunder, var han sikker paa, at jeg vilde støtte det Forslag, Regeringen havde fremsat om Prisaftaler. Nej, det skal det ærede Medlem slet ikke være sikker paa, og det er han heller ikke. Det lyder ganske vist rask her fra Talerstolen at sige noget saadant. Men selv om jeg indrømmer, at det Forslag, der er fremme i Aar, er noget helt andet, ikke saa daarligt, ikke saa taabeligt som det, vi saa sidste Aar, er der dog den Ting at bemærke, at det alligevel ikke gaar imod Prisaftaler, men snarere legaliserer dem.

Jeg henviser det ærede Medlem til at læse en kort Artikel, der stod i „Politiken“ i Gaar eller i Forgaars, hvor man i „Politiken“s Handelstidende aftrykker, hvad det, man kalder de grafiske Fag, altsaa Bogtrykkerfagene, selv havde skrevet om dette Spørgsmaal. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem kender Bogtrykkerfagets Forretningsmetoder; men jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg siger, at det er et Fag, der ikke blot har deres Organisationer, men ogsaa deres Prisaftaler i god Orden og hensynsløst følger dem. Og dette Blad siger, hvad „Politiken“ aftrykker med stor Glæde og Tilfredshed: Vi skulde heller tage dette Forslag her og ikke gaa imod, for enhver kan se, at denne Tugthuslov — saa ved ærede Medlemmer, hvad det drejer sig om — er meget farligere for os; men naar det blot er rimelige Aftaler, vi træffer, faar vi oven i Købet Lovgivningsmagten med os, saa er vi paa den sikre Side.

Nej, det ærede Medlem misforstaar hele min Stilling, hvis han tror, at jeg vil være med til at yde Lovgivningsmagtens Støtte til Fastsættelse af Prisaftaler. Jeg ønsker fri Prisdannelse, en Konkurrence, et Ord; der næsten er blevet et uartig Ord i de Herrer's Øren, men jeg tillader mig alligevel at nævne det. Jeg anser ikke et saadant Femmandsudvalg, hvem der saa kommer ind i det, for at være kompetent til at bedømme, om Prisaftaler er rimelige og berettigede, eller hvad man vil kalde det. Jeg ønsker hellere, den Lov kommer til at virke, der blev vedtaget, som man kalder Tugthusloven, men som er det første Forsøg paa at skabe et virkeligt Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden. Jeg indrømmer, at den kunde være bedre, og som Regeringen foreslog den, var den ogsaa bedre, og hvis man ønsker at forbedre den saaledes, at den kan gaa løs paa Prisaftaler

i højere Grad, er jeg og mit Parti rede til at medvirke dertil. Men vi er ikke villige til at gaa den Vej, at man ligefrem ned sætter et Regeringsudvalg, og at Lovgivningsmagten skal give sit Samtykke til, at det skal skønne over, om Aftaler er rigtige eller ikke; i Stedet for at modarbejde saadanne Prisaftaler vil man dermed lovhjemle dem.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen sagde, at han havde egentlig forudset det, der nu sker med Landbrugskrisen, for det var kun Landbrugskrisen fra 1927, der var blevet udskudt, nu havde vi den igen. Ja, naar det er det ærede Medlems Opfattelse, skal jeg ikke tro, at jeg er i Stand til at rokke ham i den. Efter den Overlegenhed, hvormed han talte før, er det ganske udelukket, at min Mening kan have nogen Betydning for ham. Men jeg maa dog overfor det ærede Medlem pege paa den Kendsgerning, at medens Krisen af 1927 havde en fuldkommen national Karakter, havde sin Aarsag her i Landet, nemlig Kronestigningen, og ikke havde noget Sidestykke ude omkring, saa er det ganske givet, at den nuværende Krise er fuldkommen international, kommer til os udefra og har en helt anden Aarsag. Det er to forskellige Kriser. Men naturligvis, naar det ærede Medlem har den modsatte Opfattelse, tror jeg ikke, i hvert Fald paa dette sene Tidspunkt, jeg kan overbevise ham.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa Statsformueskattens Forøgelse og talte om de store Indkomster, som Formuerne nu gav. Ja, man taler i det hele taget om det, der er sket med Formueskatten, som om der var sket en Nedsættelse af den. Jeg ved ikke rettere end, at det er ganske de samme Skattesatser, som vi havde før Revisionen af 1927; der er blot indført dette, at hvis Formuen ikke giver Indtægt, sker der en Nedsættelse; en mindre Nedsættelse, hvis den giver mindre Indkomst. Vi har indrømmet, at det kan gøres paa et mere rationelt Grundlag, og vi har stillet Forslag og indbudt til Forhandling, men hvis det ærede Medlem ønsker det Princip fastlagt, at Formueskatten skal sættes i Forhold til Indkomsten, saa er det netop det, vi har gennemført, og som vi er villige til at rette paa, saa det kan blive endnu bedre.

Det var en Kriseforanstaltning, som blev indført, fordi mange Formuer var anbragt i Erhvervsvirksomheder, hvor de overhovedet ingen Indkomst gav, og hvor den meget høje Formueskat, vi har her i